

(A)ЛУДИРАЊА

Милијана Балетић

Петак, 17. март 2023.

ШТА НАМ ЈЕ СВЕ МАРТ „ЗАПЉУНУО“ У ИСТОРИЈИ!

Кад на све те годишњице и датуме помислим – просто не знам да ли су тежи погроми под нашим „пријатељима“ – или ови наши хвалоспеви њима?! Ипак ми се некако чини да лакше подносим муку у којој имам самопоштовања, од „добробити“ у којој се гадим себе...!

Не знам има ли који месец у години, као што је март, а да је пунији догађајима који су се Србима у историју уписали, или ми се то само тако чини, јер му датуме, пуне историје, чешљамо из дана у дан! И то, не улазећи у неку дубину, само ове свежије од последње две-три деценије! Тешко је и набројат, а требало је то и живети! И, нису то догађаји који су били и прошли – они имају продужено трајање – ни краја, ни исхода им се не назире!

Ево, да кренем од самог почетка тог месеца – 1. марта ('92.) када је криминалац Рамиз Делалић Ђело, касније командант војске и узданица Алије Изетбеговића, пуцао у сред Сарајева на српске сватове и убио младожењиног оца Николу Гардовића. Ово је догађај за који би се могло рећи – тако је почело! Кад и како ће се тамо завршити, још се не зна!

Један од датума у којем су – заведени Срби дали све од себе у борби против себе – предвођени Вуком Драшковићем – је 9. март ('91.)! Ево су нам га и сада на ту годишњицу доводили да нам преко екрана уживо исприча „истину“ и представи своју жртву за „добро“ српства! Не знам има ли ико међу Србима (оним који су Срби), који у Вуково српство верује и који се себе не стиди, ако му је веровао?! Али – удар Вуковим „патриотизмом“ на Србе, мада у траговима, још је ту?!

Шиптари су – 17. марта (2004.) – под будним оком и посебним задовољством међународних снага – извршили онај страшни погром над Србима КосМета, њиховим животима, имовином, културном баштином и благом! Није то био ни почетак, ни крај – нити му се краја зна?!

А тек – 24. март '99. – када је НАТО, што је заједничко име за ЕУропу на челу са Америком – бомбама ударио на Србију да је „убије“, а Косово и Метохију нам отме! Та сила њиховог злодела над нама – ништа је при силини нашег заклинања да ћемо, ма колико нас убијали и понижавали – вечно остати на ЕУропејском путу и вечно им бити захвални и сваки им дан, по цео дан, певати панагирикe, јер – да нам „њих није“ – ми би, кунемо се „од глади поцркали“?!

Кад на све ово помислим – просто не знам да ли су биле теже оне бомбе „пријатеља“ – или ови наши хвалоспеви њима?! Ипак ми се некако чини да лакше подносим муку у којој имам самопоштовања, од „добробити“ у којој се гадим себе!

А, има ту још један датум који се састоји „од два“ и ништа тако упечатљиво као „та два“, не објашњава под чијом окупацијом се Србија тренутно налази! И ништа тако не отвара очи (ономе ко очи има) као када „та два“ датума дођу – дан убиства Слободана Милошевића у Хагу – 11. марта, и атентат на Зорана Ђинђића – 12. марта, у Београду!

Тог овогодишњег хвалоспева Ђинђићу – који је почео од 11. марта – са свих екрана и медија, тих, већ унапред, специјално припремљених и снимљених „документарних“ филмова, тих уживо емисија посвећених његовом величању, те истине о његовој улози, тих епитета о њему патриоти, тог његовог гибенија за Косово и Метохију, те жртве за српство и Србију, тих саговорника из Ђинђићевог окружења о његовој добробити за отаџбину – а сви профитирали и добро удомљени и у садашњој нашој данашњици?!

Ни у времена оних најјачих удара, директно у мозак народа '90-тих, којима су конструктори – те прве у Европи обојене револуције, на чијем челу је био Ђинђић – јуришали на Србију, чини ми се није било с толико снаге! Чак је државна РТС, у главном Дневнику, на дан убиства Милошевића саставила „информацију“ о жртви и хвалоспев Ђинђићу, који је „на сутрашњи дан“ убијен, како би на самом крају „информације“, успут, поменула да је „на данашњи дан“ убијен Милошевић у Хагу?!

Да нисам живела сва та времена – и мене би убедили?! Али, не убеђују они мене – они убеђују нове и нове генерације, које не знају то време, па ће га зато „знати“ онако како су им мајстори „у лекцијама“ сервирани?! Е, то је знак да они не одустају!

Ово не помињем због „новинарског“ професионализма тих креатора и њихове неутралности пред истином, ту је, ваљда, све јасно. Ово је мој страх од наше спознаје да схватимо с којом смо снагом и одлучношћу Запада тренутно суочени! Да отворимо очи и сагледамо истину да се непријатељ поново поврнуо на нас – и то свом снагом сопствене подмуклости – која је, наравно, подмазана и неопходним еврићима за куповину опскурних извршилаца инсталираног медијског система у Србији и – не само њих! При томе овај пут су налагодавци зналачки избегавали грешке које су у прошлости правили, и – за ту „исправку“ постали ближи – коначној победи над Србима!

Има ту још дана и датума у марту који су се кандидовали и који би нам могли „запљунути“ историју! Пред нама је и – 18. март ('23.) у Охриду, где ће председник Србије Александар Вучић – опет са окупационим шиптарским премијером Албином Куртијем – разговарати о томе – чији је наш КосМет?! То ће да надгледа – очекујући потпис Вучића – не само Лајчак, ЕУропејац гурнут у сваку српску чорбу, него ће надгледање бити појачано и шефом дипломатије ЕУропе Жозепом Борељом?! Сад, ми можемо да ставимо потпис на цео тај Француско-немачки ултиматум, а можемо и да га стављамо у фазама – део по део – не жури се њима! Како год – страх ме је да нам и 18. не постане један од историјских у марту?!

Натукнули су да ће још један бити исто у марту, али тамо код њих – у ЕУропи! Јер – имају циљ, знају шта хоће и то што хоће, хоће што пре! А, нас Србе је ту запало само да имамо – страх од „оловке“ над КосМетом – и ништа више?!

Ту је и – 6. март ('23.), који још није, али не да би нам могао, него би – баш могао – бити историјски?! И овај нам се – посредно, а директно – односи на КосМет и – не само на КосМет?! Министар „јунак“ у Влади Србије Раде Баста нам је тог дана предложио да уведемо санкције Русији?! Ова људска громада забринута за судбину Србије каже: „Стојим уз председника Србије Александра Вучића у одбрани државних и националних интереса... За мене, као министра привреде, једино је важно да се настави економски

просперитет земље...“?! Ма, браво људино?! Само кад си ти нама, такав, задужен за наше благостање, за нас, брате, нема бриге?!

Сад, настрану кратковидост или далековидост – у ком правцу свет иде и како ће се после овога посложити нове карте, али – историјски раскид са јединим историјским заштитником – е, то би нам тек био датум над датумима који би доминирао над свим датумима?! Ништа као то не би тако успешно обележило наш пад без заштите пред вековним непријатељима! Које би то тек било њихово наслађивање, над – лаком и коначном победом – над нама!

У прилог овоме, имамо још један датум – 21. март ('23.), када ће ЕУропејски парламент, тај „храм демократије“, на предлог хрватске парламентарке Жељане Зовко, бити домаћин Конференције о величању лика – и дела – геноцидасца Алојзија Степинца, Павелићевог кардинала у усташкој еН-Де-Ха-зији?! Конференција је названа „Блажени Алојзије Степинац – сведочанство вере, устрајности и наде“?! Браво?! Не да је био „устрајан“ него је под његовим благословом – само у Јасеновцу поклано 500.000 Срба!

Није ово први панагирик Степинцу у Европском парламенту! Још 2016. организовали су му тамо и величајућу изложбу?! И мису исто пре неку годину?! Тако да није да нам је непознато одредиште на крају овога ЕУропејског пута „који нам нема алтернативе“ и за који смо спремни све да дамо и свега да се одрекнемо?!

И сад – на повампирени нацизам којим су западњаци преко несрећне Украјине ударили и на Русију – Путин одапео стреле! Па, не можеш тако, ретроградни пријатељу – нацизам је у тренду?! Што не иде-не иде?! Одмах да кажем да је нормално и да – „напредни“ српски министри – нама, заосталим Србима, отварају очи у оваквим сложеним ситуацијама?! Ко, ако не такви да „незнавеноме“ народу покажу шта су наши приоритети и – коме да ударимо санкције, а коме рукољуб?!

Међутим, није мени овде, код ових „наших“ и новинара и министара, крај! Није у овим областима ништа ни једноставно ни лако читљиво! Ту су, најмање, две варијанте. Јер, ако то они раде у „сопственој“ режији, без утицаја власти у Србији – тешко ли га Србији – развлашћеној над самом собом! Али, ако се то под контролом и благословом власти ради – тек онда га – тешко Србији!